

Arrest

nr. 227 185 van 8 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. SOUDANT
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2019 met X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 24 september 2018, in functie van haar Spaanse dochter, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 20 maart 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 2 april 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.09.2018 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Spaanse dochter, de genaamde [B.B.H.] [...] in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Om dit aan te tonen werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest OCMW Vilvoorde dd. 19.09.2018 op naam van de referentiepersoon en haar partner [T.S.] dat zij tot op heden geen financiële steun ontvangen. Een attest op naam van betrokkene ontbreekt.

- Attest van de Socialistische Mutualiteit van Brabant te Brussel met vervangingsinkomsten van het jaar 2016, op naam van de referentiepersoon en van haar partner [T.S.], deze inkomsten zijn onvoldoende recent om mee in overweging te nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon; Fiscale fiche N°281-10 jaar 2016 op naam van [T.S.], ook deze fiche kunnen we niet mee in overweging nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon gezien deze onvoldoende recent zijn.

- 7 verzendingsbewijzen van geld via Moneygram voor de maanden februari tot september 2018 voor een totaalbedrag van 1970,5 euro; verklaring op eer van de referentiepersoon waarin zij stelt dat zij voor de maand augustus een bepaald bedrag persoonlijk overhandigd zou hebben aan haar moeder daar zij toen in Marokko verbleef. Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan deze verklaring niet aanmerking worden genomen. Er worden voorts ook geen objectieve verifieerbare documenten voorgelegd die de verklaring zouden kunnen staven.

- Herroepelijke scheidingsakte betrokkene dd. 09.09.1984. Het is niet duidelijk of de scheiding nog werd herroepen dan wel daadwerkelijk definitief werd.

- Attest van de Socialistische Mutualiteit van Brabant te Brussel dat verklaart dat de referentiepersoon sinds 05.10.2015 tot op heden arbeidsongeschikt is, dit attest vermeld[t] uitkeringen van de periode 01.01.2017 tot en met 31.08.2018. Hieruit blijkt dat betrokkene gemiddeld over € 861,69 per maand beschikt. Er kan dus niet besloten worden dat zij er financieel toe in staat is om betrokkene ten laste te nemen. Temeer gezien het gegeven dat referentiepersoon niet over 100% van het leefloon beschikt voor een persoon met gezinslast en zij ook nog eens 3 minderjarige kinderen heeft met haar echtgenoot waar zij voor dienen in te kunnen staan.

Er dient vastgesteld te worden dat er niets werd voorgelegd om de onvermogenheid van betrokkene aan te tonen, het is dus niet duidelijk dat zij niet over inkomsten noch eigendommen beschikt(e) in het land van herkomst of origine. Er kan bijgevolg ook op geen enkele wijze vastgesteld worden dat betrokkene daadwerkelijk afhankelijk was van deze financiële steun van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot heden financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet afdoende blijkt dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 24.09.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2.2.d) en 7.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 40 § 4 en 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten). Ze meent verder dat er ook sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"A.1.

Artikelen 2 en 3 van de van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorzien dat de beslissing van het bestuur uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overweging dient te vermelden en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Zo moet de burger kunnen weten om welke redenen de beslissing werd genomen en of de beslissing in rechte en in feite evenredig is.

A.2.

Er is ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht:

- *wanneer de beslissing werd genomen op basis van foutieve en onvolledige gegevens, of*
- *wanneer de overheid niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of*
- *wanneer zij ze niet correct heeft beoordeeld, of*
- *onredelijk tot haar besluit is gekomen,*

A.3.

Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt eveneens dat de administratieve overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan. Krachtens de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen met het oog op een correcte behandeling van de burger.

De motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten of bestaande concrete elementen in het administratief dossier, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels.

A.5.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Een beleidsnorm mag niet automatisch zonder enig nader onderzoek in een individueel geval worden toegepast.

Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht.

Zie:

*RvS, arrest nr. 167.411 van /02/2007,
RvS, arrest nr. 154954 van 14/02/2006,
RvS, arrest nr. 26358 van 15/04/1986,
RvS, arrest nr. 81872 van 16/07/1999,*

*RvS, arrest nr. 99049 van 24/09/2000,
RvS, arrest nr. 26044 van 09/01/1986,
RvS, arrest nr. 28378 van 02/07/1987,
RvS, arrest nr. 89982 van 02/10/2000.*

A.6.

Artikel 2, punt 2, sub d van Richtlijn 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden bepaalt dat voor de toepassing van de richtlijn onder familielid onder andere verstaan wordt:

'de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;'

Artikel 1, punt 1 van Richtlijn 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden bepaalt

"Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c)."

A.7.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

'§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;'

A.8.

Artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (2010/C 83/02) bepaalt wat volgt:

[...]

"1.

Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie wordt behandeld.

2. Dit recht behelst met name

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen

[...]

Sinds de inwerkingtreding op 01/12/2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient de verplichting om verzoekster te horen vooraleer de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt met nadelige gevolgen voor haar te worden toegepast in het raam van artikel 41, lid 2, a) zoals toegelicht door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg is het recht op behoorlijk bestuur een algemeen rechtsbeginsel.

B.

Verwerende partij heeft bij haar beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 de door verzoekster neergelegde documenten niet correct beoordeeld en heeft verzoekster evenmin gehoord en is aldus op grond daarvan op onredelijke wijze tot haar besluit gekomen, hetgeen een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht zoals deze wordt bepaald door de artikelen 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, van artikelen 2 punt 2 sub D en 7 punt 1 van Richtlijn 2004/38, van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

B.1.

In casu heeft verwerende partij zich onvoldoende gekwetend van deze zorgvuldigheidsplicht alsook van de materiële motiveringsplicht die op haar rust.

In de bestreden beslissing voert verwerende partij aan 'dat er aan de hand van de voorgelegde documenten dient vastgesteld te worden dat er niets werd voorgelegd om de onvermogenheid van verzoekster aan te tonen en dat het dus niet duidelijk is dat zij niet over inkomsten of eigendommen beschikt of beschikte in het land van herkomst of origine. Verwerende partij besluit dat er bijgevolg op geen enkele wijze kan vastgesteld worden dat verzoekster daadwerkelijk afhankelijk was van deze financiële steun van haar dochter om in haar levensonderhoud te voorzien.'

Uw Raad heeft echter geoordeeld dat van een familielid van een burger van de Unie niet kan verwacht worden dat zij het negatieve bewijs levert van het feit dat zij in het land van herkomst niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten beschikt, daar uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie van de Europese Unie immers volgt dat dergelijk bewijs van onvermogen als bijkomstig dient beschouwd te worden, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd en het een familielid uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het haar dwingt ingewikkelde stappen te ondernemen. Door in de bestreden beslissing de voorwaarde van het 'ten laste' zijn te verbinden aan het voorleggen van een bewijs van onvermogen neemt verwerende partij een beslissing die in strijd is met de bepalingen van Richtlijn 2004/38, meer bepaald van artikel 2, punt 2, sub d van deze Richtlijn, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Door de voorwaarde van het 'ten laste' zijn te verbinden aan het voorleggen van een bewijs van onvermogen schendt de verwerende partij eveneens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 vermits zij een bijkomende voorwaarde oplegt die niet in de wet, namelijk, artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 voorzien is.

Uw Raad heeft eveneens geoordeeld dat wat het 'ten laste' zijn van het familielid van de burger van de Unie betreft, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is. Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van 'ten laste' zijn is aldus vrij aangezien nergens in de wet bepaald wordt welke attesten moeten worden meegedeeld om dit aan te tonen. Verwerende partij dient aldus rekening te houden met

alle documenten die door verzoekster werden neergelegd en mag de voorwaarde van het 'ten laste' zijn niet louter afhankelijk maken een bewijs van onvermogen in hoofde van verzoekster.

Uw Raad wijst er in haar arrest dd. 22 januari 2018 (nr. 198.310) tevens op dat het Hof van Justitie in het arrest Reyes benadrukt dat wanneer een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een familielid die voor haar noodzakelijk is om in haar basisbehoeften te voorzien in haar land van herkomst, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen en dat bijkomend bewijs waarmee het familielid aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien, niet meer mag worden geëist.

Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot de enkele vaststelling dat de voorgelegde documenten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen omdat zij niets zeggen over het feit of verzoekster al dan niet over inkomsten of eigendommen beschikt/beschikte in het land van herkomst, terwijl een dergelijk bewijs krachtens de rechtspraak niet meer mag worden geëist indien de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

Verwerende partij schendt aldus haar materiële motiveringsplicht wanneer zij besluit dat verzoekster niet 'ten laste' zou zijn van haar Spaanse dochter en dit ondanks:

- de bepalingen van Richtlijn 2004/38, meer bepaald artikel 2, punt 2, sub D en artikel 7 punt 2 van Richtlijn 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden en de rechtspraak van het Hof van Justitie, artikel 40bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980,*
- de stukken die door verzoekster zijn neergelegd en die met name feitelijke omstandigheden uitmaken die het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.*

Zodoende heeft verwerende partij haar beslissingen immers niet op een zorgvuldige wijze voorbereid en ze stoelt haar beslissing evenmin op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij heeft verzoekster niet gehoord alvorens deze voor haar ongunstige beslissing te nemen opdat zij verdere uitleg zou kunnen verschaffen over de neergelegde documenten. Door een dergelijke argumentatie te volgen zonder verzoekster te hebben gehoord schendt verwerende partij eveneens het recht van verzoekster om gehoord te worden op grond van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

B.2.

Verwerende partij stelt eveneens 'dat gezien verzoekster niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine tot heden financieel en/of materieel ten laste was van haar dochter [...] er uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en haar dochter'

Verwerende partij doet aldus enkel uitspraak over het bewijs van onvermogen van verzoekster en stelt vervolgens, zonder enige verwijzing naar de neergelegde stukken, dat er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine tot heden financieel en/of materieel ten laste was van haar dochter. Dit terwijl verzoekster wel degelijk stukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat haar dochter over een lange periode regelmatig een som geld betaald heeft die voor verzoekster noodzakelijk is om in haar basisbehoeften te voorzien in haar land van herkomst.

Verzoekster heeft met name 7 verzendingsbewijzen via Moneygram voor de maanden februari tot september 2018 voor een totaalbedrag van 1970,5 EUR neergelegd, hetgeen bevestigd wordt in de bestreden beslissing. Dit toont duidelijk aan dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van haar dochter. Dit betekent dat, gezien de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen en dat er bijgevolg geen bijkomend bewijs waarmee het familielid aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun

voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien, meer mag worden geëist.

Wanneer verwerende partij echter, zonder hierbij te verwijzen naar de neergelegde verzendingsbewijzen via Moneygram of hiermee rekening te houden, besluit dat er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine tot heden financieel en/of materieel ten laste was van haar dochter, schendt zij manifest haar materiële motiveringsplicht die eist dat zij haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding. Verwerende partij schendt op deze manier eveneens artikelen 2, punt 2, sub D en 7 punt 2 van Richtlijn 2004/38, alsook artikel 40bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verwerende partij schendt eveneens het recht van verzoekster om gehoord te worden op grond van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie daar zij verzoekster niet gehoord heeft alvorens deze voor haar ongunstige beslissing te nemen opdat zij verdere uitleg zou kunnen verschaffen over de door haar neergelegde documenten.

B.3.

Verwerende partij stelt ten slotte dat 'er niet afdoende blijkt dat haar dochter over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster ten laste te nemen [...]'

B.3.1.

De vereiste dat de burger van de Unie over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken om het familielid bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 ten laste te nemen, is geen door de wet opgelegde voorwaarde. Daar het Hof van Justitie in het arrest Reyes gesteld heeft dat het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van 'ten laste' zijn vrij is aangezien nergens in de wet bepaald wordt welke attesten moeten worden meegedeeld om dit aan te tonen, kan verwerende partij aldus niet haar eigen criteria hanteren, in casu het criterium 'voldoende bestaansmiddelen', zonder rekening te houden de andere bewijsmiddelen, met name de documenten die door verzoekster zijn neergelegd, hetgeen hierboven duidelijk is aangetoond.

Verwerende partij schendt aldus haar materiële motiveringsplicht wanneer zij besluit dat de dochter van verzoekster niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar ten laste te nemen en dit ondanks:

- de bepalingen van Richtlijn 2004/38, meer bepaald artikel 2, punt 2, sub D en artikel 7 punt 2 van Richtlijn 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden en de rechtspraak van het Hof van Justitie,
- artikel 40bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980,
- de stukken die door verzoekster zijn neergelegd en die bewijzen dat de dochter van verzoekster en haar echtgenoot geen steungeld ontvangen van het bijstandsstelsel en dat het gezin over voldoende inkomsten beschikt om niet ten laste te zijn van het Belgische bijstandsstelsel.

Uit deze motivering in de bestreden beslissing blijkt eveneens dat verwerende partij haar beslissingen immers niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en dat de beslissing evenmin op een correcte feitenvinding stoelt. Bijgevolg heeft verwerende partij het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden.

Verwerende partij schendt eveneens het recht van verzoekster om gehoord te worden op grond van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie daar zij verzoekster niet gehoord heeft alvorens deze voor haar ongunstige beslissing te nemen opdat zij verdere uitleg zou kunnen verschaffen over de door haar neergelegde documenten.

B.3.2.

Artikel 40§4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 stelt dat een EU burger langer dan 3 maanden in België mag verblijven voorzover hij of zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De Spaanse dochter van verzoekster heeft een verblijfstitel van meer dan 3 maanden in België in haar hoedanigheid van EU-burger. Door haar een verblijfskaart te geven en haar toe te laten als Spaanse burger in België te verblijven heeft verwerende partij dus erkend dat zij de voorwaarden van artikel 40§4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 vervult en dat zij dus over voldoende middelen beschikt om niet ten laste te zijn van de Belgische sociale diensten.

Verzoekster heeft ook een kopie van de verblijfskaart van haar Spaanse dochter voorgelegd.

De wet legt geen specifieke bewijzen op om aan te tonen dat de EU-burger die vervoegd wordt over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Zodoende heeft verzoekster reeds in overvloedige aangetoond dat haar Spaanse dochter over voldoende bestaansmiddelen beschikte door diens verblijfskaart voor te leggen.

Verwerende partij schendt aldus haar materiële motiveringsplicht alsook artikel 40bis samen gelezen met Artikel 40§4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 wanneer zij zonder rekening te houden met de stukken die door verzoekster zijn neergelegd, o.a. de Belgische verblijfskaart van haar Spaanse dochter en de andere bewijzen met betrekking tot de inkomsten van het gezin, stelt dat 'er niet afdoende blijkt dat haar dochter over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster ten laste te nemen.'

Door geen rekening te houden met de verblijfskaart van de Spaanse dochter die op zich voldoende bestaansmiddelen aantoont, en met de stukken met betrekking tot de inkomsten van de dochter en de schoonzoon van verzoekster heeft verwerende partij haar beslissing immers niet op een zorgvuldige wijze voorbereid. Haar beslissing stoelt evenmin op een correcte feitenvinding. Hieruit blijkt eveneens dat verweerster het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Verwerende partij heeft verzoekster niet gehoord alvorens voor haar een ongunstige beslissing te nemen. Verzoekster heeft dus geen verdere uitleg kunnen verschaffen over de door haar neergelegde documenten. Bijgevolg heeft verwerende partij ook artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden door verzoekster.

B.3.3.

Uit het dossier blijkt dat de Spaanse dochter van verzoekster in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart van meer dan 3 maanden waardoor aangetoond wordt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te komen van het Belgische sociale bijstandstelsel.

Het gezinsinkomen van de Spaanse dochter is ook meer dan voldoende om verzoekster ten laste te nemen wat ook blijkt uit de neergelegde stukken (zie administratief dossier met stukken met betrekking tot de inkomsten van de dochter van verzoekster en diens echtgenoot).

Bovendien heeft verzoekster attesten van het OCMW van Vilvoorde neergelegd waaruit blijkt dat haar Spaanse dochter die zij vervoegt en diens echtgenoot geen sociale steun ontvangen.

Verzoekster heeft dus voldoende aangetoond dat haar Spaanse dochter over voldoende middelen beschikt om niet ten laste te komen van het sociaal bestandsstelsel en dat zij de voorwaarden van artikel 7 punt 1 a en/of b vervult.

Door het verblijf van verzoekster als familielid ten laste van een EU-burger te weigeren hoewel uit administratief dossier duidelijk blijkt dat haar Spaanse dochter inkomsten heeft en niet ten laste is van het Belgisch bijstandstelsel, schendt de bestreden beslissing artikel 7 punt 2 van Richtlijn 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Door het verblijf van verzoekster als familielid ten laste van een EU-burger te weigeren hoewel uit administratief dossier duidelijk blijkt dat haar Spaanse dochter inkomsten heeft en niet ten laste is van het Belgisch bijstandstelsel, blijkt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met bepaalde stukken en dat zij haar beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Hieruit blijkt ook dat de beslissing niet correct gemotiveerd is. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing eveneens het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer het bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht. Door geen rekening te houden met de neergelegde stukken en de onjuiste feitenvinding heeft verwerende partij ook een kennelijke appreciatiefout begaan.

Uit hierboven uiteengezette argumenten blijkt dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, artikel 2, punt 2, sub d en artikel 7 punt 2 van Richtlijn 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun

familieleden, artikelen 40§4 en 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 41 (o.a. 41.1 en 41.2.A) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie [schendt].

Uit de uiteengezette argumenten blijkt ook dat verwerende partij een kennelijke appreciatiefout heeft begaan.”

2.2.1. De Raad merkt op dat verzoekster op correcte gronden stelt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepaling, immers toegelicht dat verzoeksters verblijfsaanvraag wordt afgewezen omdat werd vastgesteld dat zij niet voldoet aan de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Verweerder heeft daarnaast uitvoerig uiteengezet op welke gronden hij tot dit besluit kwam. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel voorziet dat een bloedverwant in de opgaande lijn van een burger van de Unie die ten laste is van deze burger en die hem vervoegt of begeleidt een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat geenszins blijkt dat verzoekster als ten laste van haar in België tot een verblijf toegelaten Spaanse dochter kan worden beschouwd. Hij heeft er hierbij op gewezen dat het bewijs niet voorligt dat verzoekster onvermogen is en derhalve afhankelijk was van de steun van haar dochter, dat onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag en reeds van in het land van herkomst en tot heden ten laste was van haar dochter en dat niet kan worden aangenomen dat verzoeksters dochter, gelet op haar bescheiden inkomen en het feit dat zij reeds haar gezinsleden ten laste heeft, bij machte was om verzoekster ten laste te nemen.

Allereerst stel verzoekster dat niet van haar kan worden verlangd dat zij aantoont dat zij onvermogen is. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het niet kennelijk onredelijk is om aan te geven dat een vreemdeling slechts als ten laste, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, kan worden beschouwd indien blijkt dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst niet zelf over de middelen beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het standpunt van verweerder is ook in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Dit rechtscollege stelde immers reeds het volgende:

“Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschaps-onderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.” (cf. HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, § 37).

Verweerder kan de economische en sociale situatie van verzoekster zelf dus in aanmerking nemen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder door te vereisen dat zij aantoont dat zij in haar land van herkomst onvermogen is een voorwaarde toevoegt aan artikel 40bis, § 2, eerste

lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder geeft door een bewijs van onvermogen te vragen een passende invulling aan het begrip “*ten laste*” dat in voormelde wetsbepaling is opgenomen.

Het feit dat verweerder vereist dat verzoekster bewijst dat zij onvermogen is in haar land van herkomst houdt niet in dat hij haar verzoekt om aan te tonen dat zij heeft getracht om werk te vinden of steun voor haar levensonderhoud van de autoriteiten van haar land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoeksters verwijzing naar rechtspraak waarin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat dergelijke bewijzen niet kunnen worden gevraagd is dan ook niet dienstig.

De vraag om het bewijs dat men onvermogen is te leveren impliceert ook niet dat een negatief bewijs wordt gevraagd dat niet gemakkelijk kan worden geleverd. Verzoekster is immers vrij in de bewijsvoering en kan gebruik maken van attesten van de belastingdiensten, kadastrale gegevens en dies meer.

Verweerder heeft verder geenszins nagelaten de door verzoekster aangebrachte bewijsstukken in aanmerking te nemen, maar heeft vastgesteld dat het geheel van de voorgelegde stukken niet toelaat te concluderen dat zij werkelijk ten laste is van haar in België verblijvende dochter.

Verzoekster benadrukt dat haar dochter geldstorting deed. Het feit dat haar dochter haar een aantal maal geldsommen overmaakte betekent evenwel niet dat verweerder in casu diende aan te nemen dat zij ten laste is van haar dochter en niet kon oordelen dat “*uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende [blijkt] dat er reeds in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon*”. Het feit dat een persoon geldstorting ontvangt van een familielid vormt op zich niet noodzakelijk het bewijs dat deze persoon onvermogen of ten laste is en het Hof van Justitie gaf reeds aan dat dient te blijken de vreemdeling die een recht op verblijf laat gelden “*de materiële ondersteuning nodig heeft*” van de burger van de Unie die hij wil vervoeegen teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, §§ 43 en 44). Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder de aangebrachte stortingsbewijzen over het hoofd heeft gezien, aangezien verweerder uitdrukkelijk naar deze documenten verwijst in de bestreden beslissing. Het feit dat verweerder de aangebrachte stortingsbewijzen op zich niet aanvaardt als een voldoende bewijs dat verzoekster “*financieel/of materieel ten laste was van de referentiepersoon*” impliceert verder wederom niet dat hij het bewijs zou vereisen dat verzoekster heeft getracht werk te vinden of steun voor haar levensonderhoud van de autoriteiten van haar land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins zou hebben getracht in haar levensonderhoud te voorzien.

Verzoekster wijst erop dat verweerder ook heeft overwogen dat niet afdoende blijkt dat haar dochter over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar ten laste te nemen. Zij zet uiteen dat de vereiste dat de burger van de Unie die wordt begeleid of vervoegd over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken niet in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is opgenomen. De Raad merkt in dit verband op dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder verzoeksters verblijfsaanvraag heeft afgewezen omdat niet kan worden vastgesteld dat er reeds in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en haar dochter. De aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt dus afgewezen omdat niet is aangetoond dat verzoekster ten laste is van haar dochter en het is niet betwist dat de voorwaarde van het ten laste zijn wel wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verweerder een bijkomend incorrect motief in de bestreden beslissing zou hebben opgenomen kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten volstaat namelijk om de bestreden beslissing te onderbouwen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing niet zonder meer kan worden afgeleid dat verweerder de bedoeling had om een tweede motief in deze beslissing op te nemen. Verweerder heeft het gegeven dat niet kan worden vastgesteld dat verzoeksters dochter in het verleden over de nodige middelen beschikte om verzoekster effectief financieel bij te staan immers schijnbaar willen aanwenden als een bijkomend argument om aan te geven waarom hij niet kan aannemen dat verzoekster in haar land van herkomst effectief van haar dochter afhankelijk was.

Verzoeksters bewering dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de stukken die zij aanbracht met betrekking tot de inkomsten van haar dochter en schoonzoon mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft duidelijk uiteengezet waarom deze stukken niet dienstig zijn.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatie-bevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar verzoekster aanvoert dat verweerder artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door te stellen dat niet blijkt dat haar dochter over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een bijkomende persoon ten laste te nemen, dient met verwijzing naar de bespreking van het voorgaande onderdeel van het middel te worden herhaald dat de verwijzing naar het gebrek aan financiële draagkracht van de te vervoegen burger van de Unie een overtollige overweging is. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster enig belang heeft bij haar grief dat verweerder, door niet uit te gaan van de veronderstelling dat een burger van de Unie die tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten vermogend is, artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden.

Nogmaals ten overvloede dient de Raad verder te duiden dat – in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen – het enkele feit dat een burger van de Unie op het ogenblik van het indienen van een aanvraag tot inschrijving over voldoende bestaansmiddelen beschikte om niet ten laste te vallen van het bijstandstelsel niet automatisch aanleiding geeft tot het besluit dat deze persoon op een later tijdstip ook een inkomen zou hebben dat volstaat om andere personen te onderhouden. Het gegeven dat een burger van de Unie geen beroep doet op het sociale bijstandstelsel vormt op zich ook geen bewijs dat deze persoon andere personen ten laste kan nemen of heeft.

Verweerder werpt ook terecht op dat artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet in casu niet werd toegepast en ook niet dient te worden toegepast om de bestreden beslissing te nemen.

Het middel geput uit de schending van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

2.2.4. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

Het middel geput uit de schending van de artikelen 2.2.d) en 7.2.d) van voormelde richtlijn is onontvankelijk.

2.2.5. Verder moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoekster evenwel niet voorhouden dat zij niet de kans kreeg om haar situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat haar niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die door haar als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing vormt immers een antwoord op een vraag van verzoekster en zij was in de mogelijkheid om bij haar aanvraag alle door haar dienstig geachte toelichtingen en overtuigingsstukken te over te maken.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten of van de hoorplicht kan niet worden vastgesteld.

